

и таквъизъ прѣимущества. Снощи, когато старецътъ Алень, който мя обыча по прѣдпочтеніе, ми шеташе като вечеряхъ самъ :

— Прѣкрасенъ день! рекохъ, Алене; ходи ли днесъ на расходъ ?

— Ей, господине, озарана съ господжжтѣ.

— Тѣй а ?

— Какъ; не пы ли видѣхте като минѣхмы ?

— Може. Ей, виждамъ вы по нѣкога като минувате Добрѣ стоишь на коня, Алене.

— Благодарѣхъ вы, много сте добрѣ. Но господжжата ѣзди много по-добрѣ отъ мене.

— Прѣкрасна мома е.

— Ей, господине, съвършенна и тѣломъ и духомъ, както и майкѣ ѣ. Ще ви кажѣ, господине, нѣщо. Знаете ли че този чефликъ принадлежеше другъ нѣтъ на послѣднѣйтѣ графъ Кастенека, въ служеніе на когото бѣхъ и азъ. Когато го купи семейството на Лароковцытѣ, казвамъ си, че ли дожалѣ, и подвоихъ ся да ли да останѣ. Отхраненъ бѣхъ тѣй да почитамъ благороднытѣ, и много ми бѣше мѣчно да слугувамъ на чловѣцы отъ простъ родъ. Може да сте съгледали, господине, съ колко присърдце ви слугувамъ, защото имате благороднѣхъ обходѣ. Увѣрени ли сте господине, че не сте благороденъ ?

— Тѣй ми ся струва Алене.

— Но азъ ще кажѣ, господине, повтори Алень, като клюмихъ драголибно съ главѣ, че ка-